

Cases que no estan molt documentades. Poques pedres i pocs papers, la qual cosa no vol pas dir que no tinguin la seva història.

No totes les cases velles tenen papers vells, però poden tenir molt a contar. Com poden tenir-ne moltes de joves, sense ser velles. Corre tant de pressa tot, ara. Tindrien fets que el temps s'ha endut, queden espais buits i dubtosos. Però sempre queda alguna cosa a dir. Deixarem que la imaginació corri un xic, remarcarem bé el poc que ens diran i ho posarem al dia.

Són cases planeres de poble, ni a dalt ni a baix, el poble mig, el que fa i poc se'n parla, la pagesia senzilla que passava el dia al camp i a la quadra, ni gana ni abundors, més el primer. Vida encerclada i limitada, cada casa, cadascuna d'elles, cada jornada per no dir cada instant, és ja tota una història, i no cal anar lluny, ni en el temps ni en l'espai. No feien diaris, ni els vells les memòries, però les realitats hi eren i fer-les reviu, si bé a nosaltres, els ja vells, ens deixa una certa melangia, també ens reporta el plaer de fer conèixer uns altres temps, tant diferents, on gairebé tot era pitjor que avui, però no tot, també hi havia quelcom de millor.

No faré una enfilada de dades, fredes i feixugues, com aquells llibres que enganxen reis i batalles amb batalles i reis. La nostra història deu ser humana i sentida, lligar la societat amb l'individu, sospesar l'evolució progressiva, valorar el passat, fer-lo conèixer i preveure el futur, que també ho serà. I viure intensament l'avui amb il·lusió, esforç i constància, que quan ens lleixin diguin el que voldríem que diguessin.

Paret de tâpia,
feta amb terra pastada.